

ἐκείνη ἦν ὁ γέρον Αἰώπων, ἔθηκεν εἰς τὸ στόμα τῆς ἀλώπεκος.

Τὸ πονηρὸν ζῶον ἔμεινε εἶδε ὅτι αἱ σταφυλαὶ ἐκρέμνυτο πολὺ ὑψηλὰ, εἶπεν αὖ Ὁμφοκλῆς εἰς αὐτὸν καὶ ἀνεχώρησεν.

Ὅσον καὶ ἂν κλαύσωμεν καὶ ὅσον καὶ ἂν οἰμώζωμεν, αἱ σταφυλαὶ δὲν θὰ πέσωσιν. Ὅσον εἴχομεν νὰ λάβωμεν, τὸ ἐλάβωμεν. Ἦδυνάμεθα νὰ λάβωμεν καὶ περισσότερα, ἂν ἤμεθα καλλιτέροι καὶ ἀξιώτεροι. Ἀλλὰ κληρονομίαι τοσοῦτον ἐπίζηλοι καὶ τοσοῦτον ἀμφίβολοι δὲν διεκδικοῦνται οὐδὲ μὲ τὰ στρατολογικὰ γραφεῖα, οὐδὲ μὲ τὰ προχώματα τοῦ Παιρικῶς, οὐδὲ μὲ τὸν ἐκβεδκκχευμένον λυρισμὸν τῶν πατριωτῶν δημοσιογράφων.

Τώρα ὅτε μᾶς κόπτεται ἀποτόμως τὸ μέλλον — καὶ ἐγὼ φρονῶ, καὶ ὁ Θεὸς ἂς μὲ φυλάξῃ, πρὸς σωτηρίαν τῆς Ἑλλάδος — τώρα κειρὸς νὰ μεριμνήσωμεν καὶ διὰ τὸ παρόν, καὶ ἀντὶ νὰ ἀφιέμεθα εἰς ἄγονον καὶ νοσηρὰν καὶ ἐκνευρίζουσαν ῥέμβην, νὰ ἐπιδοθῶμεν ὅπως διατηρήσωμεν καὶ βελτιώσωμεν ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἔχομεν.

Τώρα μετὰ τὸν ἐπιβλαβῆ καὶ πρᾶξον ἐνθουσιασμὸν πρέπει νὰ ἔλθῃ ἡ περὶ τὴν σκέψιν καὶ ἡ κατὰ τὴν διευθέτησιν τῶν οἰκικῶν μας, συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς ἀληθοῦς καὶ ὑγινοῦς προόδου.

Καὶ ἐν τῶν πρώτων, ἐν τῶν ζωτικωτέρων ἐξ ὧν ὅσων ἐφείλει νὰ πράξῃ ὁ ἑλληνισμὸς, εἶνε νὰ καταργήσῃ τὰ πολλὰ λόγια.

Ἄχ! αὐτὸς ὁ μεγαλοφυῆς Τριφυλλιώτης, αὐτοὶ οἱ ἀκόρετοι Ἡρώδαι τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, δικαί, ὅταν ἀπερᾶσιζον νὰ δασμολογήσωσι τὸ πετρέλαιον, καθὼς ἂν ἦτο ὕδωρ Κολωνίας, νὰ μὴ ἐπιβάλλωσι φόρον τόσας δραχμὰς ἐπὶ ἐκάστης ἐκκοστῆς περιττῶν λόγων, ἂν ἦθελον νὰ κατακτήσωσι Κελσιροσίνην τὴν Ἑλλάδα ἐντὸς μιᾶς διετίας;

Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ μᾶς δημοσιεύωσι πλέον αἱ ἐφημερίδες ἐξωτερικὰ δελτία; Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ ζητήτῃ πλέον ἡ Πρωτὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν διπλωματικῶν ἐγγράφων; Δὲν εἶνε δυνατὸν ὁ Αἰὼν νὰ δημοσιεύῃ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἐπιγράμματα πρὸς τὸν Νεγροπόντην, καὶ ὁ Τηλέγραφος καὶ εἰς τέσσαρας σελίδας κατασχέτῃ;

Αὐτὸ πρέπει νὰ πράξωμεν ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ κατόπιν ἄλλα τινά, ἅπερ θὰ εἴπωμεν ἐν κειρῶ εὐθέτω. Διότι ἂν ἔχομεν σκοπὸν νὰ ἐξκολουθῶμεν πλάττοντες μορμολύκεια καὶ σικιμαχοῦντες καὶ ἀστυεύοντες τὸν κειρὸν μας εἰς λόγους, ὡς καὶ πρότερον, τὸ καλλίτερον θὰ ἦτο οἱ ὄλγοι φρόνιμοι νὰ εἴπωσιν εἰς τοὺς Αὐστριακοὺς, ὅταν ἔλθωσι πρὸς τὴν θύραν μας, νὰ ὀρίσωσι καὶ πάρα μῆσκα, καὶ νὰ ταχθῶμεν ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν πτερούγων τῶν.

Ἐπειδὴ τέλος πάντων δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν,

ὅτι ἡ Αὐστρία εἶνε ἀετός, καὶ μάλιστα δικέφαλος, ἐνῶ ἡμεῖς:....

Ἄ! ἡμεῖς εἴμεθα Χῆνες, συνειθίσκται νὰ ζῶμεν ἐντὸς τοῦ βορβόρου, Χῆνες, καὶ μάλιστα χωρὶς κεφαλήν.

Ego

Νανούρισμα.

Κοιμήσου, χαιδεμένη μου, ἐδῶ σ' τὴν ἀγκυλιὰ μου
σὲ νκουρίζ' ἀκοίμητο τὸ κῦμα τ' ἀφρισμένο,
καὶ τ' ἀγεράκι τ' ἀπαλὸ, φυσῶντας μυρωμένο
δρροσίξει τὸ χειλάκι σου θερμὸ ἀπ' τὰ φιλιὰ μου.

Ἄς ἀπλωθοῦν ε' τὰ στήθη μου τὰ ζέπλεκα μελλιά σου
καὶ κλεισε τὰ μετὰ σου π' ἀστράφτουνε γὰ μὲνα,
γιατ' ἄναψε τὰ στήθη μου ἡ φλογερὴ μετὰ σου,
τὰ στήθη σου ἡ ἀγάπη σου τὰ ἔχει πληγωμένα.

Γιὰ δὲς τὸ κῦμα πῶς φιλεῖ γλυκὰ τὸ ἄλλο κῦμα
εἶδες τὸν ἄσπρο του ἀφρὸ ε' τὸν βράχ' ὅταν ἐχούθῃ;
ἀπ' τὸν ἀφρὸ σου ἄφητε ε' τὸ πέτρινό του μνημα
ἐπλάσθηκα, ἀγάπη μου, τὰ δροσερά σου στήθη.

Κοιμήσου, χαιδεμένη μου — ε' τὸν ὕπνο σου ἀγγέλοι
σου φέρουνε γὰ ὄνειρα σκηναῖς τοῦ πρᾶξεισου
καὶ τὸ φεγγάρι τὸ χλωμὸ λάμψας χλωμαῖς σου στέλλει
τῶν νάθετε τὸ δύστυχο νὰ κοιμηθῇ μεζῶ σου.

Κοιμήσου μὲ χαμόγελο γλυκὸ εἰς τὸ προσωπό σου,
σου τραγουδοῦν οἱ στίχοι μου τὴν τόσην ὠμορφιά σου
καὶ ἂν μὲνα δῆς στὸν ὕπνο σου, ἂν ἤματι τ' ὄνειρό σου
ὅταν ζυπνήσῃς, θὲ νὰ ὄρῃς τὸ ὄνειρο σιμά σου.

ΓΙΑΝ.

Ἀνταπόκρισις

Τῷ αὖ ἐλπιδοφόρῳ Παιρικῶς. — Οὐδεὶς λόγος περὶ φρανήσεως ὑπάρχει, ἀλλὰ μερικὰ πράγματα δὲν γράφονται, ἀλλὰ πράττονται. Δὲν ἔχω δὲ καὶ μεγάλην ἰδέαν περὶ τῆς θερμότητος σου. Τοῦς φίλους τοῦς στοχάζομαι κεφαλὰς τῆς Ὑδρας. Σὲ παραπέμπω εἰς τὴν μυθολογίαν καὶ ὑπογράφωμαι

KALIBAN.